

VAAKA

Kirj. Mina Eskenazi.

"Pyhä Pietari!"

"Joko taas! Enkö minä ole sanonut, että et saa vaivata minua niillä uusilla keksinnöilläsi?"

"Mutta tämä on jotakin muuta kuin keksintö, herrani."

"Mikä se voisi olla? Pidä kiirettä! Joukko sieluja odottaa ja minulla on edessäni täysi päivän työ."

Innokas pikku sielu valitsi pienen pilvenhattaran ja polvistui sen päälle. Väpisten mielenliikutuksesta, hän avasi nurkistaan yhteen sidotun nenäliinan.

"Mikä ihana vaaka!" huudahti Pyhä Pietari. "Kuinka sinä olet tuollaisen saanut?"

"Olen tehnyt työtä sen päälle koko elinikäni, sir."

"Mitä varten?"

"Säästääkseen teidät enemmiltä erehdyksiltä."

"Mikä julkeus," mutisi Pyhä Pietari valkosen partansa sekaan, mutta innostuneena hienoon esiineseen, jatkoi: "Mitä sen taivaallista hyötyä minulle olisi vaa'asta? Luulitko sinä, että minä voisin ruveta ruokatavarakaupiaaksi?"

"Pyhä Pietari, nyt ei ole aikaa leikinlaskuun. Siirtykäämme pois tästä, me voimmekin saada influenssan, kun seisomme näin lähellä tuota joukkoa. Mutta sallii minun näyttää sinulle tätä työtä säästävää laitosta."

Sana "työ" pudistutti Pyhän Pietarin kapitalistista sielua. "Kaikki puhuvat nykyään työstä," hän ajatteli. "Siinä mahtaa olla jotakin ajassa."

"Selitä," hän sanoi keksijälle, "ja näytä toteen."

Ja keksijä alkoi: "Kun kaksi sielua tulee eteesi, punnitse heitä tällä vaa'alla. Se niistä, joka ansaitsee päästä taivaaseen, painaa toisen levyn alas ja se niistä, joka ei ansaitse taivasta, se epärehellinen, ponnahtaa ylös toiselle levyille. Teidän ei tarvitse tehdä muuta, mestari, kuin lähettää köykäsempi sieluista suoraan helvettiin ilman mitään neuvottelua. Täten te säästätte aikaa, voimaa ja syyllisen oman-tunnon."

"Hm, hm!" kuului Pyhän Pietarin ääni, ja valitsi kaksi sielua tavattomasta sielujen tungoksesta porttinsa ulkopuolelta, hän sanoi epäilevästi hymyillen: "Punnitse nuo, sinä itserakas kuolevainen."

Ne kaksi sielua olivat kuin kaksoiset — harmaita, usvamaisia, muodottomia. Ne muistuttivat keksijälle ravintolan tarjoilijaa ja mljonööriä, joita hän ei koskaan voinut erottaa toisistaan kun he olivat iltopuvussa.

Hän asetti molemmat sielut vaa'an levyille ja ihanoi vähintään häilymistä, toinen levyistä painui alas ja toinen ponnahti ylös korkealle!

"Väärin! Väärin!" huudahti Pietari voitonriemuisena. "Tämä on kansainvälisten yhdistyneitten armeliaisuusyhdistysten presidentti, paroni von Havalot, jonka nimi on jokaisen ihmisen huulilla, ja tämä toinen on ainoastaan Tomi" (osottaen sielua alastapainuneella vaa'an levyllä).

Mutta keksijä selitti: "Hän joka antaa, ja saa siitä kunnian, rakkautta, iloa — on jo saanut olla paratiisissa."

"Mutta Tomi, vuokrakasarmen likanen kakara, joka aina kantoi

(Jatkoa kaudella sivulla)

Nuorten Osasto

Mykän kertomus haaksirikosta

Jos voisi sanoa, että toivotomuus on hengillä jossain kunnassa, niin voisi sen sanoa Rantapitäjästä. Surullisia hiekkasärkkiä, pitkiä ja yksitoikkoisia kuin suru itse; meren nuolemia hiekkarantoja; rannoilla laivain hylkyjä tien viittoina, missä ei mitään tietä ollut; tuo iäniköinen hermostuttava kalalokki ainoana vaihteluna; epävakaisen taivaan alituiset sadekuurot, jotka itkivät yhtä monta kertaa päivässä kuin pahankuriset lapset; siellä täällä muutamia huoneita ja talojen tapaisia; lehmän ja parin lampaan lihat haamut iollain kanervaniityllä; haavevia vesilätäkkeitä hiekkasärkkien välissä — ja jos tulit näiden särkkien lomitse tasaselle rannalle, niin oli siellä tuo alituinen maininki, joka karien yli liukui maata kohti ja kohisi ja veti henkeänsä niinkuin joku, joka on kävellyt liika kiivaasti ja tahtoo kertoa jostain hyvin tärkeästä — hyvin ikävästä asiasta; mutta ei saa sanaa suustaan, kun henkeä ahdistaa. Ja hän pyörittää silmiä päässään, ja huokaa, ja samalta voi... voi, Jumala auttakoon!... Jumala minua auttakoon!...

Vaunuissa ei ollut vieteriä — tietysti; mutta leveä istuin riippui nahkaremmien varassa ja siinä oli kylläksijä sijaa, ja me tulimme usein lähempään yhteyteen toistemme olkapäiden ja hantunlierien kanssa kuin mitä tavallisessa ajossa on tapana tulla.

Anteeksi... ka, anteeksi... se nyt on saak...! Ja sitten täytyi meidän nauraa, mutta kävimme kohta taas totisiksi. Ja sitten olivat piippumme taas uudelleen syytettävät.

Se tapahtui, kun käänsimme alas rantaan. Unohdin syyttämistä piippuani, mutta tohtori ei antanut häiritä itseään.

Ette ole tottunut tähän! sanoi hän ja napautti kopan kannen kiinni. Myönnän, että täällä on surullista, varsinkin syksyllä. Mutta kun saa kulkea täällä melkein joka päivä — ja öillä mvös — niin — nyt se taas sammui — pa, pa, pa — niin — te ymmärrätte — tottumus on toinen luonto — ja sitä-paitse — pihinkäpä emme ajan oloon tottuisi?

Oletteko koskaan ollut haaksirikkoa näkemässä omin silmin? kysyin minä.

Omin silminkö? Tuota niin, että — hm! oikeastaan — olen aina tullut jälestäpäin — tarkastamaan ruumiita ja sen semmoista.

Niin minäkin! sanoin minä. Ajoimme edelleen äänettöminä.

Hevosparat kiskoivat vaunuja hiekan läpi; kuskimme löi niitä mitään sanomatta; johtui mieleeni, että tulos olisi ollut sama, ellei hän olisikaan piiskaa käyttänyt, mutta en saanut sanaa suustani irtautetuksi; mieleni oli raskas, olin hermostunut, kärsin, mutta ennen kaikkea olin vaiti, itära sanoistani. Ja yhä huuhtoi tuo maininki meitä kohden, huohottaen ja henkeään pidättäen. Ajoimme kuin hautumaan laittaa ja toisella puolella oli meri,

joka lakkaamatta huokaili: Jumala minua auttakoon...!

No, mietittekö ja valmistele- teko sitä aihetta? viikkoi vierustoverini.

"Mitä aihetta?"

Haaksirikkoa.

Sanoihan minä jo, etten ole nähnyt yhtään semmoista, ettekä tekään. Vaan voisittehan kuitenkin kertoa minulle jostain haaksirikosta!

Sen kyllä voin. Olen kuullut niistä yllin kyllin kerrottavan näinä neljänä vuotena — eihän täällä muusta kuulekaan puhuttavan. Pelataan korttia ja puhutaan haaksirikoista. Mikäs se nyt olikaan se viimeinen...

Hevoset olivat pysähtyneet huokaamaan. Sadekuuro oli juuri kulkenut ylitsemme ja me olimme pistäneet piippumme piiloon. Meri oli alkanut kohoilla; se ei enää murissut, se huusi minulle, mutta minä en sitä ymmärtänyt.

Särkkien välitse ja hautojen yli tuli aivan vaunujemme editse muuan olento kävelehn, kantaen olallaan köysikääröä. Hevoset seisoiivat ja tuo olento seisoi. Se oli pitkä, laiha, voimakkaan näköinen mies, vähän eteenpäin kumarassa, jommoisiksi asukkaat tällä rannalla käyvät. Hän selvitetti nuoran rantaan tultuaan, katseli merelle, niinkuin olisi hänellä ollut jotain laineille sanomista — tai niin kuin olisi kuunnellut, mitä ne huusivat. Sitten heitti hän nuoran kuohuihin, lappoi sitä taas maihin, näytti säpsähtävän, juoksi vähän taapäin, heitti taas ja päästeli tätä tehdessään ääniä, jotka eivät olleet juuri ollenkaan ihmisäänen tapaisia.

Hän käyttäytyi kuin lapsi leikkiessään; tarkastelin häntä; hänen tukkansa oli harmaa, mutta muuten ei hän ollut vanhan näköinen. Hän tuijotti meihin, jotenkin välinpitämättömänä läsnäolostamme. Sitten alkoi hän leikkisä alusta.

Siinäähän on Mads! sanoi tohtori. Ja hän jatkoi kääntyen minulle puhumaan: Mads, niin, siinäähän se nyt on se mies kuin teitä varten kutsuttu. Hän oli yksin tällä autiolla rannalla e-räänä iltana, kun suuri laiva joutui haaksirikoon. Hän oli katso- massa sitä näytelmää alusta loppuun. Se oli aivan erikoisen kamala haaksirikko. Hän olisi voinut kertoa siitä teille. Sen pahempi...

Sen pahempi? kysyin.

Tohtori katsahti minuun ja kaatoi pois ihven piipusta.

Hän tuli höperöksi sen yön jälkeen — niinkuin näette. Ja merkillisintä on, että hän, Radotti puhelajiansakin. En puhukaan tukasta; — se oli tulipunanen sitä ennen.

Tuliko hän hulluksi? kysyin minä hiljaa.

Aivan niin — ja mvkäsi. Oliko mahtanut olla sukuvikaa...! sanoi tohtori.

HUOMAA! — Missä oleskelee WILHELMINA RANTA eli RANTALA perheineen. Entinen nimi AHOKAS. Viimeinen olipaikka Suomessa Imatralla. Jos tämä ilmoitus löytää ostan-tajan, pyydän että kirjoittaisitte osotteella: Miss Elsa Pekkoja, 8 Parkway, Hanover, N. H. C/o Mrs. Bartlett (13)

Teponniemen :: asukkaat ::

KIRJ. HELMI MATTSON.

(Jatkoa viime n:roon)

Kahdeksastoista luku.

Vaikka häntä mä paljon
Ja äitiäni valvon
Se vaimen on turhaa, turhaa!
Hän lempeä nuoleen
Tartu, ei puoleen mun luota.
Vaun pelkää, ett' lempi se surmaa

Sä tyttöni vienoin
Olit armain ja hienoin,
Kuin konsana luokseni eksi. —
Sun voittavani luulin,
Vaun suustasi kuulin tuomioni,
Mi rintaani raivoksi kypsyt.

Vaun lauhutui mun vihan,
Mä leppenin ihan.
Nyt tunnen, sä oikeassa olit.
Sun hyveiden tähden
Sua ihailen, kun lähdän pois,
Vaikk' tunteeni turraksi polit.

Vaino maisteri kulki edestaka-
sin huoneessaan. Lamppu valai-
si himmeästi, käreysi öljynpöytä-
teessa. Tuuli oli pesässä hillok-
sena, mutta sekin oli jo sammui-
maisillaan, harmaana.

Vaino ei huomannut.

Hän oli ristiriitaisten tunteit-
ten vallassa, ettei huomio keskity-
nyt mihinkään sivusaioihin.
Välillä hän istui lepotuoliin, joka
oli asetettu lähelle tulisijaa,
mutta hän ei saanut rauhaa, vaan
ponnahti taas ylös ja alkoi teh-
dä samoja kävelyretkiä yhä uu-
delleen.

Hän piteli kättä otsallaan ja
seisahtui kuuntelemaan.

"Nyt heidän pitäisi pian tulla,
Asia on nyt päätettävä — se on
päätettävä!"

Mutta se tuntui tänä hetkenä
niin vaikealta, vaikka tähän asti
se oli näyttänyt niin mitättömäl-
tä, niin kevyeltä!

Hän oli jo puoleksi antanut
sanansa — noin vain — ilman
muuta miettimättä.

Myydä Tiihalalan perintötila —
isän ja isänisän yhteisen työn,
voimien ja vaivojen hedelmän —
viljovat pellot, hyvät karjalaitu-
met ja se suuri, humiseva hong-
gikko! Se suuri ikivanha hong-
gikko, Tiihalalan rikkaus!

Mutta hänen täytyy... ehkä.
Äiti kuoli — sisaret tahtovat o-
saansa talosta. Osasta heille on
jo maksettu, ei kai olisi mahdot-
ton selveytyä muutenkin... Saat-
taisi myydä vain metsää jonkun
verran.

Mutta ei!

Hän ei halua jatkaa tätä ki-
duttavaa elämää. Hän oli teh-
nyt jaloja päätöksiä — oli suun-
nitellut tulevaisuutensa, vaan
kaikki oli rauennut. Kaikki tuu-
lentuvat olivat haihtuneet ilmaan
kuin saippuakuplat.

Nyt hän — oli tehnyt uuden
suunnitelman, oli hautonut uudet
haaveet. Niiden ei enää saisi
rauteta!

Hänellä ei ollut enää mitään
halua ajatella lemmentuottoja. —
Ei hän huolisi Tiihalalan emän-
näksi ketä tahansa...

"Mitäpä siitä, oma asiani lie-
nee myynkö taloni tai ei! Vie-
raalle se olisi mennyt, jos olisin
ennemmin halunnut lukujani jat-
kaa. Ei ne vävyt olisi voineet
olla vierasta parempia vanhuksil-
lekaan. Pääsivät toki isä ja äi-
ti kunnialla hautaan..."

Tulkoot vain ostamaan taloni!
Sitten on taas maailma avoinna

(Jatkoa toisella sivulla)